

[Jensen (Gørding).]

Folk mener om Sagen. Saa er den taget ud af Partiernes Strid og løst endeligt.

Endelig vil jeg gerne sige et Par Ord om Krisen og Arbejdsløsheden. Vi er alle sammen klar over, at Krisen ikke længere alene er en Landbrugskrise, men at den er en Krise, som har grebet ind i alle andre Samfundsklasser. Jeg indrømmer, at en Hjælp til Landbruget ogsaa i den kommende Tid er absolut nødvendig. Jeg indrømmer ogsaa, at den karrige Arbejdsløshedsunderstøttelse ikke forslaar. Jeg synes derfor, der kunde være Mening i, at man anvendte en Del af de Naturalier, som vi nu ikke kan blive af med som Følge af Baconkontingen-teringen, og en hel Del af de Kreaturer ovre i Vestjylland, som vi ikke ser nogen Udvej til at sælge, paa den Maade, at disse to Produkter kom de arbejdsløse til gode gennem Statens Foranstaltninger.

Jeg er klar over, at denne Sag og meget andet i den kommende Tid vil kræve Lovgivningsmagtens Medhjælp, og jeg paa-kalder Samarbejde mellem alle Partierne hertil. Det er min Opfattelse, at Landet nu venter Handling fra Rigsdagens Side, at det venter Handling fra alle Partier og ikke alene fra Regeringspartierne. Derfor mener jeg, at hvis vi herinde paa Rigsdagen vil tjene det danske Land og det danske Folks Bedste, saa maa vi nu ind i Samarbejdet og ikke længere blot tale om det, men skride til Handling og bringe Foranstaltninger til Veje, som i nogen Maade kan hjælpe os igennem Krisen.

Edvard Sørensen: Jeg vil gerne sige et Par Ord om et Spørgsmaal, som jeg tidligere har berørt fra denne Plads, nemlig Statens Forhold til Rutebilerne. Det er sikkert rigtigt, naar det hævdes, at vi her i Landet har den bedste Rutebildrift, der findes noget Sted i Verden, og ligeledes det bedste Materiel. Hvordan er det nu gaaet til, at vi her i Landet har faaet dette stablet paa Benene? Er det Staten, der har skabt det? Eller er det vokset frem ved Statstilskud og ved Begunstigelser fra Statens Side? Nej, det kan man vist ikke faa nogen til at paa-staa; man kan vist lettere faa nogen til at paa-staa ganske det modsatte. Naar denne Udvikling er foregaaet, som den er, saa skyldes det først og fremmest den enkeltes Indsats, det private Initiativ, selvfølgelig støttet af Udviklingen. Paa det Grundlag er der vokset en Trafikordning op, som er tilfredsstillende for Befolkningen, og som for mange Rutebilejeres Vedkommende kun

er naaet gennem en stærk personlig Indsats og gennem en gennemført Sparsommelighed i deres private Udgifter.

Hvis man studerer Forholdene lidt nøjere, vil man se, at der er adskillige Rutebilejere, der har en meget beskedent Indtægt. Ved den betydelige personlige Indsats er der opnaaet en tilfredsstillende Trafikordning, som Befolkningen meget nødig giver Afkald paa, og der er ogsaa opnaaet, at de Mennesker, der har sat deres Arbejde og deres Kapital ind paa at skabe en saadan Rute, har skabt sig en Eksistens. Jeg tror, at største Delen af Befolkningen ønsker, at en saadan Ordning maa blive ved at bestaa, og at saavel Ruterne som Materiellet stadig maa være paa Højde med Udviklingen. Men for at dette skal kunne ske, maa der gives Udøverne af dette Erhverv en vis Sikkerhed for, at de ikke en skønne Dag faar Meddelelse om, at det er forbudt at fortsætte med at drive den Virksomhed; de selv har arbejdet op, og i hvilken de har anbragt den Kapital, de var i Besiddelse af.

Nu er jeg ved det Spørgsmaal, jeg ikke mindst paa Rutebilfolkenes Vegne, men jeg tror jeg kan sige ogsaa paa en stor Del af Befolkningens Vegne, er meget betænkelig ved, nemlig den Politik, der fra Statsbanernes Side er indledet overfor Rutebilerne, en Politik, der, saa vidt man kan se, gaar ud paa lidt efter lidt at drage Rutebildriften ind under Staten for at forsøge paa at naa den haardt tiltrængte Balance paa Statsbanernes Budget. Dette er en Tendens, som jeg er en absolut Modstander af, og som jeg vil arbejde imod, saa langt mine Evner og Kræfter formaar.

Nu kan det ikke nægtes, at det i ganske enkelte Tilfælde, særlig med Henblik paa Privatbanerne, kan være betimeligt at træffe en Ordning bl. a. gennem et Samarbejde, som kan være tilfredsstillende for begge Parter; men der maa kunne findes en saadan Form, at det ikke berøver Rutebilejeren hans Virksomhed og hans Ejendomsret over Materiellet. I det hele taget mener jeg, at der er meget forsømt med Hensyn til Samarbejde mellem Baner og Biler; men et saadant Samarbejde vil sikkert kunne etableres uden større Vanskeligheder for nogen af Parterne.

Det, der har gjort, at jeg er blevet særlig foruroliget, er en Udtalelse af Generaldirektør Knutzen paa Aamtsraadsforeningens Generalforsamling den 2. Juli i Aar, gaaende ud paa, at han ikke alene kunde tænke sig at overtage de gennemgaaende Ruter fra Købstad til Købstad, men ogsaa